

Na osnovu Ustavnog amandmana XXXVII tačka 4. od 1, izdajem

Ukaz o proglašenju Zakona o ratifikaciji Konvencije broj 132 Međunarodne organizacije rada o plaćenom godišnjem odmoru

Proglašava se Zakon o ratifikaciji Konvencije broj 132 Međunarodne organizacije rada o plaćenom godišnjem odmoru, koji je usvojila Savezna skupština, na sednici Veća naroda od 27. septembra 1973. godine i na sednici Društveno-političkog veća od 27. septembra 1973. godine.

PR br. 238

28. septembra 1973. godine

Beograd

Predsednik Republike,
Josip Broz Tito, s.r.

Predsednik
Savezne skupštine,
Mijalko Todorović, s.r.

Zakon o ratifikaciji Konvencije broj 132 Međunarodne organizacije rada o plaćenom godišnjem odmoru

*Zakon je objavljen u "Službenom listu SFRJ", br. 52/73 od
4.10.1973. godine.*

Član 1.

Ratifikuje se Konvencija broj 132. Međunarodne organizacije rada o plaćenom godišnjem odmoru, usvojena 3. juna 1970. godine u Ženevi, u originalu na francuskom i engleskom jeziku.

Član 2.

Tekst Konvencije u originalu na francuskom jeziku i u prevodu, glasi:
Konvencija 132

KONVENCIJA O PLAĆENOM GODIŠNJEM ODMORU (REVIDIRANA 1970. GODINE)

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada, koju je sazvaio Administrativni savet Međunarodnog biroa rada u Ženevi i koja se sastala na 54. zasedanju 3. juna 1970. godine, pošto je odlučila da usvoji izvesne predloge koji se odnose na plaćeni godišnji odmor, što je predmet četvrte tačke dnevnog reda zasedanja, i pošto je rešila da ovi predlozi dobiju formu međunarodne konvencije, usvaja danas, dvadeset trećeg juna hiljadu devetsto sedamdesete godine, sledeću konvenciju koja će se nazivati Konvencija o plaćenom godišnjem odmoru (revidirana) iz 1970. godine:

Član 1.

Odredbe ove konvencije sprovode se u život preko nacionalnih zakona i propisa, ukoliko se ne primenjuju putem kolektivnih ugovora, arbitražnih odluka, sudskih rešenja, službenih organa za određivanje zarada, ili na drugi način, u skladu sa praksom te zemlje koja odgovara prilikama u njoj.

Član 2.

1. Ova konvencija se primenjuje na sva zapošljena lica, osim na pomorce.
2. Ukoliko je potrebno, nadležne vlasti ili odgovarajući organi u zemlji mogu, posle konsultovanja sa zainteresovanim organizacijama poslodavaca i radnika, tamo gde one postoje, preduzeti mere da se iz primene ove konvencije izuzmu one ograničene kategorije zapošljenih lica kod kojih se, u vezi sa primenom ili sa zakonodavnim ili ustavnim pitanjima, javljaju posebni problemi suštinskog karaktera.

3. Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju, treba u svom prvom izveštaju o primeni Konvencije, koji se podnosi na osnovu člana 22. Statuta Međunarodne organizacije rada, da navede sve kategorije koje su eventualno izdvojene, prema tački 2. ovog člana, uz obrazloženje tog izdvajanja, i da u narednim izveštajima izloži stav svog zakonodavstva i prakse u pogledu izdvojenih kategorija i u kojoj se meri primenjuje ili se predlaže da se primenjuje Konvencija na te kategorije.

Član 3.

1. Svako lice na koje se primenjuje ova konvencija ima pravo na plaćeni godišnji odmor u određenom minimalnom trajanju.

2. Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju tačno utvrđuje dužinu odmora, u jednoj izjavi koju priključuje uz ratifikaciju.

3. Odmor ni u kom slučaju ne sme biti kraći od tri radne nedelje za godinu dana službe.

4. Svaka članica koja je ratifikovala ovu konvenciju može kasnije, u jednoj drugoj izjavi, obavestiti generalnog direktora Međunarodnog biroa rada da određuje duži odmor nego što je bilo utvrđeno u vreme ratifikacije.

Član 4.

1. Lice čiji je radni staž u jednoj godini manji od onog koji je potreban za sticanje prava na puni odmor predviđen u prethodnom članu, imaće za tu godinu pravo na plaćeni odmor u srazmeri sa dužinom radnog staža te godine.

2. Izraz "godina" u tački 1. ovog člana označava kalendarsku godinu ili bilo koji drugi period iste dužine koji odrede nadležne vlasti ili odgovarajući organi u dotičnoj zemlji.

Član 5.

1. Za sticanje prava na plaćeni godišnji odmor može se zahtevati minimalni radni staž.

2. Dužinu tog staža utvrđuju nadležne vlasti ili odgovarajući organi u dotičnoj zemlji, ali ona ne treba da pređe šest meseci.

3. Način na koji se izračunava dužina staža radi sticanja prava na godišnji odmor, određuju nadležne vlasti ili odgovarajući organi u zemlji.

4. Pod uslovima koje odrede nadležne vlasti ili odgovarajući organi u zemlji, odsustvovanje s posla iz razloga koji su van kontrole dotičnog zapošljenog lica, kao što su bolest, povreda ili materinstvo, računaju se u deo radnog staža.

Član 6.

1. Zvanični i uobičajeni praznici, bez obzira da li padaju u vreme godišnjeg odmora ili ne, ne računaju se u minimalni plaćeni godišnji odmor propisan u članu 3. tačka 3.

2. Pod uslovima koje odrede nadležne vlasti ili odgovarajući organi u zemlji, vreme nesposobnosti za rad usled bolesti ili povrede ne može se računati u deo minimalnog plaćenog godišnjeg odmora predviđenog u članu 3. tačka 3.

Član 7.

1. Svako lice koje koristi odmor predviđen ovom konvencijom prima, za vreme celog odmora, najmanje svoju normalnu ili prosečnu platu (računajući tu i odgovarajuću novčanu vrednost svakog dela primanja u naturi koja ne predstavlja stalno davanje, bez obzira na to da li je dotično lice na odmoru ili ne), obračunatu na način koji odrede nadležne vlasti ili odgovarajući organi u zemlji.

2. Iznosi koji mu pripadaju shodno tački 1. ovog člana isplaćuju se zainteresovanom licu pre odmora, ukoliko drukčije nije predviđeno sporazumom koji važi za njega i za poslodavca.

Član 8.

1. Korišćenje plaćenog godišnjeg odmora u delovima mogu odobriti nadležne vlasti ili odgovarajući organi u zemlji.

2. Jedan deo koristi se bez prekida najmanje dve radne nedelje ukoliko drukčije nije predviđeno sporazumom koji važi za poslodavca i za dotično zapošljeno lice, i pod uslovom da prema dužini radnog staža dotično lice ima pravo na toliki period odmora.

Član 9.

1. Neprekidni deo plaćenog godišnjeg odmora iz člana 8. tačka 2. daje se i koristi se najkasnije u roku od godine dana, a ostatak plaćenog godišnjeg odmora - najkasnije u roku od 18 meseci, računajući od kraja godine u kojoj je stečeno pravo na odmor.

2. Svaki deo godišnjeg odmora koji prelazi navedeni minimum, može se odložiti za ograničeni period, uz pristanak zainteresovanog zapošljenog lica, preko perioda preciziranog u stavu 1. ovog člana.

3. Minimum i ograničeni period iz tačke 2. ovog člana utvrđuje nadležni organ posle konsultacije sa zainteresovanim organizacijama poslodavca i radnika, ili se određuje kolektivnim ugovorom, ili na neki drugi način, shodno praksi koja odgovara uslovima u zemlji.

Član 10.

1. Ukoliko nije utvrđeno propisima, kolektivnim ugovorom, arbitražnom odlukom ili na neki drugi način, shodno praksi u toj zemlji, vreme korišćenja odmora određuje poslodavac - posle konsultacije sa zainteresovanim zapošljenim licem ili njegovim predstavnicima.

2. Prilikom utvrđivanja vremena korišćenja odmora uzimaju se u obzir potrebe posla i mogućnosti za odmor i razonodu koje stoje na raspolaganju zapošljenom licu.

Član 11.

Zapošljeno lice koje navrší minimalni radni staž koji udovoljava zahtevima iz člana 5. tačka 1. ove konvencije, dobija, po prestanku zapošljenja, plaćeni odmor u srazmeri sa dužinom radnog staža za koji nije dobiven takav odmor ili naknada umesto njega, ili protivuvrednost u formi kredita za odmor.

Član 12.

Svaki sporazum o odricanju od prava na minimalni plaćeni godišnji odmor propisan u članu 3. tačka 3, ili odustajanje od odmora radi novčane naknade ili nečeg drugog, biće, u skladu sa uslovima koji važe u toj zemlji, ništavni i nevažeći ili zabranjeni.

Član 13.

Nadležne vlasti ili odgovarajući organi svake zemlje mogu doneti specijalne propise za slučajeve kada zapošljeno lice, za vreme svog odmora, preduzme uz nagradu posao koji se kosi sa svrhom odmora.

Član 14.

Odgovarajućom inspekcijom ili na neki drugi način, treba preduzeti efikasne mere u skladu sa načinom na koji se sprovode odredbe ove konvencije, kako bi se obezbedila pravilna primena i poštovanje propisa ili odredaba o plaćenom odmoru.

Član 15.

1. Svaka članica može prihvatiti obaveze iz ove konvencije odvojeno:

(a) za lica zapošljena u svim privrednim sektorima osim u poljoprivredi;

(b) za lica zapošljena u poljoprivredi.

2. Svaka članica treba da u svojoj ratifikaciji precizira da li prihvata obaveze Konvencije za lica obuhvaćena podtačkom (a) tačke 1. ovog člana, za lica obuhvaćena podtačkom (b) tačke 1. ovog člana, ili za jedne i za druge.

3. Svaka članica koja je prilikom ratifikacije prihvatila obaveze iz ove konvencije samo za lica obuhvaćena podtačkom (a) tačke 1. ovog člana, ili lica obuhvaćena podtačkom (b) tačke 1. ovog člana, može naknadno obavestiti generalnog direktora Međunarodnog biroa rada da prihvata obaveze iz Konvencije za sva lica na koja se odnosi ova konvencija.

Član 16.

Ovom konvencijom se revidiraju Konvencija o plaćenom odmoru iz 1936. godine i Konvencija o plaćenom odmoru (poljoprivreda) iz 1952. godine, pod sledećim uslovima:

(a) ako članica koja je potpisnik Konvencije o plaćenom odmoru iz 1936. godine prihvati obaveze iz ove konvencije, u pogledu lica zapošljenih u svim privrednim sektorima osim poljoprivrede, to ipso iure povlači neposredno otkazivanje te konvencije;

(b) ako članica koja je potpisnica Konvencije o plaćenom odmoru (poljoprivreda) iz 1952. godine prihvati obaveze iz ove konvencije u pogledu lica zapošljenih u poljoprivredi, to ipso iure povlači neposredno otkazivanje te konvencije;

(c) stupanjem na snagu ove konvencije ne zatvara se za dalju ratifikaciju Konvencija o plaćenom odmoru (poljoprivreda) iz 1952. godine.

Član 17.

Formalne ratifikacije ove konvencije saopštavaju se generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada koji ih registruje.

Član 18.

1. Ova konvencija obavezuje samo članice Međunarodne organizacije rada čiju ratifikaciju registruje generalni direktor.

2. Ona stupa na snagu dvanaest meseci pošto generalni direktor bude registrovao ratifikaciju dve članice.

3. Za svaku članicu ova konvencija stupa na snagu dvanaest meseci posle dana kada je registrovana njena ratifikacija.

Član 19.

Svaka članica koja je ratifikovala ovu konvenciju, može je otkazati po isteku perioda od deset godina od dana početnog stupanja na snagu Konvencije, putem akta uručenog generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada koji on registruje. Otkazivanje stiče dejstvo godinu dana posle registrovanja.

2. Svaka članica koja je ratifikovala ovu konvenciju i koja, u roku od godinu dana po isteku perioda od deset godina navedenog u prethodnoj tački, ne bude iskoristila pravo otkazivanja predviđeno u ovom članu, ostaje vezana za sledeći period od deset godina, a zatim može otkazati ovu konvenciju po isteku svakog perioda od deset godina, pod uslovima koje predviđa ovaj član.

Član 20.

1. Generalni direktor Međunarodnog biroa rada saopštava svim članicama Međunarodne organizacije rada registrovanje svih ratifikacija i otkazivanje koje mu saopšte članice Organizacije.

2. Saopštavajući članicama Organizacije registrovanje druge ratifikacije koja mu bude dostavljena, generalni direktor skreće pažnju članicama Organizacije na datum kada ova konvencija stupa na snagu.

Član 21.

Generalni direktor Međunarodnog biroa rada dostavlja generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija, u cilju registrovanja, shodno članu 102. Povelje Ujedinjenih nacija, potpuna obaveštenja o svim ratifikacijama i o svim otkazivanjima koja je registrovao u skladu sa prethodnim članovima.

Član 22.

Svaki put kada bude smatrao za potrebno, Administrativni savet Međunarodnog biroa rada podnosi Generalnoj konferenciji izveštaj o primeni ove konvencije i razmatra da li je umesno u dnevni red Konferencije uneti pitanje potpune ili delimične revizije.

Član 23.

1. U slučaju da Konferencija usvoji novu konvenciju kojom se, u potpunosti li delimično, revidira ova konvencija i ukoliko nova konvencija ne predviđa drukčije:

a) ratifikacija od strane jedne članice nove konvencije o reviziji povlači punopravno i, uprkos članu 19, neposredno otkazivanje ove konvencije, pod rezervom da je nova konvencija o reviziji stupila na snagu;

b) počev od dana stupanja na snagu nove konvencije o reviziji, ova konvencija prestaje da bude otvorena za ratifikaciju članica.

2. Ova konvencija ostaje, u svakom slučaju, na snazi po formi i sadržini za one članice koje je ratifikuju, a ne ratifikuju konvenciju o reviziji.

Član 24.

Tekst ove konvencije na francuskom i engleskom jeziku podjednako je verodostojan.

Prethodni tekst predstavlja autentični tekst Konvencije koju je valjano usvojila Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada na svom pedeset četvrtom zasjedanju, održanom u Ženevi, koje je zaključeno 25. juna 1970. godine.

U potvrdu čega svoje potpise su stavili, na dan dvadeset petog juna 1970. godine:

Predsednik Konferencije,
V. Manickavasagam, s.r.
Generalni direktor
Međunarodnog biroa rada,
Wilfred Jenks, s.r.

Član 3.

Ova konvencija primenjuje se na sva lica navedena u članu 15. tačka 1. pod (a) i pod (b) Konvencije.

Član 4.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SFRJ".